Schaduwjuryrapport
‘Het Hoogste Woord 2017’

Ida van de Breevaart, Ruth van Harmelen, Anne-Co de Kat, Marja Overduin, Marinka Vuijk

Driestar Educatief, te Gouda.

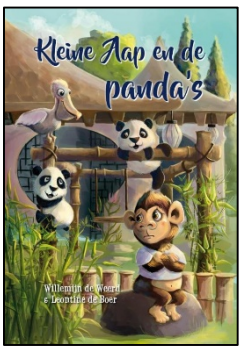

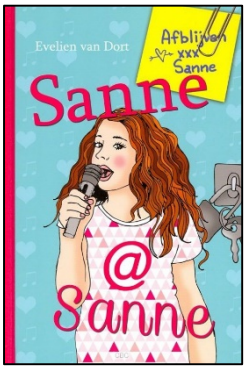

“Wie leest, leeft duizend levens tegelijk en blijft toch zichzelf”- C.S. Lewis

Keet!

Auteur: Leanne van Spronsen
Illustrator: Melanie Broekhoven
Uitgever: Den Hertog, 2016

Winnaar 'Het Hoogste Woord 2017'

Keet! vertelt een herkenbaar verhaal voor veel 'brusjes' van een zieke broer of zus. Maar ook kinderen die geen zieke broer of zus hebben zullen meegetrokken worden in dit verhaal. Het is het allereerste boek van Leanne van Spronsen, maar eentje die de meeste lezers niet snel zullen vergeten.

Caithlin – die liever naar de naam 'Keet' luistert – is een meisje van 10 jaar. Haar zus Ava is ernstig ziek. Soms lijkt het wel of alles alleen maar om Ava draait. *De dokter zegt: "Ava en mama mogen met mij meekomen. Papa en het zusje mogen hier even hier wachten." "Ik heet Keet," fluistert Keet. Ze schopt tegen een tafelpoot. "Geen zusje." [Blz. 35]* Hieraan is af te lezen dat Keet een uitgesproken karakter heeft. Keet is een zachtaardig meisje met pit, maar kent ook haar eigen angsten en twijfels. Ze is vaak moe op school, omdat ze thuis slecht slaapt. Gelukkig mag ze op de hond van de buurvrouw passen, tegen wie ze veel kan vertellen. Hij wordt gaandeweg het verhaal echt haar maatje. *"Ze duwt haar gezicht in de zwarte krullen. De koude, natte neus van Dibbes snuffelt aan haar oor. "Ava mag niet zien dat ik bang ben of verdrietig. Dat is niet leuk voor haar. Maar bij jou maakt het niets uit, jij verklapt toch niets." [Blz. 73]*

De auteur maakt in haar boek veelvuldig gebruik van de schrijfstijl "show, don't tell". De bedoeling van deze schrijfstijl is om de lezer in staat te stellen, door middel van het lezen van de geschreven taal, het verhaal te laten ervaren in plaats van alles letterlijk te beschrijven. De taal is dusdanig rijk en beeldend, dat je vrijwel automatisch een beeld bij de geschreven taal krijgt. Leanne van Spronsen beschrijft op een gegeven moment hoe Keet haar zus Ava binnen ziet komen. Hiervoor gebruikt ze de woorden: *"Ava loopt een beetje wiebelig en ze knijpt met haar ogen tegen de felle zon. Ze schijnt een beetje door, bedenkt Keet, als ze naar haar zus kijkt. Net alsof haar vel doorzichtig is geworden." [Blz. 33]* Als lezer kijk je op dat moment als het ware door de ogen van Keet.

Later in het verhaal lees je over 'broccoli met tranen' en hoe Keet haar tenen kromtrekt als ze Ava een pil met tegenzin ziet slikken. *"Ik doe het gewoon niet meer!" Schreeuwt Ava opeens. "Ik wil niet weer ziek worden." Papa schuift het glas water dichterbij. "Het is maar één week deze keer. Voor je het weet, is het voorbij." Maar Keet ziet in zijn ogen dat hij het zelf eigenlijk ook niet gelooft. Heel langzaam kruip Ava's hand naar het glas. Ze draait de pil om en om in haar hand. Een traan patst in haar bord. En nog één. Broccoli met tranen, hoe zou dat smaken? Kokhalzend probeert Ava de pil door te slikken. Keet trek haar tenen krom. Ze zou zelf wel die pil willen. Dan hoefde Ava even niet." [Blz. 58-59]* Als lezer voel je helemaal mee met Keet en zie je het gewoon gebeuren. Deze schrijfstijl maakt het boek heel sterk. Een echte aanrader dus!

De illustratie op de kaft nodigt de lezer uit tot lezen. Keet staat daar afgebeeld met haar maatje Dibbes. Toch dekt het niet (volledig) de lading van het boek. Pas door het lezen van de eerste bladzijden wordt duidelijk dat Keet een ernstig zieke zus heeft. Dat was in zekere zin onverwachts en het lokte uit om verder te lezen. Mede doordat je jezelf zo goed in Keet kunt verplaatsen, wordt je nieuwsgierig naar wat Keet allemaal mee gaat maken en hoe het met haar zus Ava verder zal gaan.

Wanneer je het boek dicht doet, is het voor de lezer niet bekend hoe het met Ava afloopt. Het boek kent dus vrijwel een open einde. Dit is gelijk de kracht van het verhaal. Kinderen die dit boek lezen verplaatsen zich namelijk vooral in Keet, die een zieke zus heeft en leven mee met hoe zij alle fijne en moeilijke

dingen ervaart. Het boek sluit af met dat Keet naar haar oma in Ierland mag gaan en hoe ze met het vliegtuig opstijgt uit Nederland. En daarmee kom je als lezer ook los van het verhaal, en vlieg je als het ware het boek uit. Samen met Keet.

Hoe voelt het als je broer of zus ernstig ziek is? Mag je boos en/of verdrietig zijn? Waarom gaat alle aandacht alleen naar de zieke broer of zus en niet naar mij? Mag je genieten als je broer of zus ziek is of is dat egoïstisch? Luisteren papa en mama nog wel naar mij? Is God erbij als ik het moeilijk heb? Waarom gebeurt dit allemaal? *"Hé, Aaf," begint ze zachtjes. "Vind je het eng dat je ziek bent?" [Blz. 39]* Zomaar wat vragen die in dit boek aan de orde komen. Door te lezen hoe Keet omgaat met die vragen en daarnaar handelt, wordt als het ware antwoord gegeven op bovengenoemde vragen. Dat is één van de redenen om dit boek sterk aan te raden voor kinderen die in een vergelijkbare positie verkeren. Namelijk voor kinderen die een ziek 'brusje' hebben. Maar ook voor alle andere kinderen is het goed om dit boek te lezen en zichzelf in deze situatie te verplaatsen.

Het christelijke element komt meermalen aan de orde en is op een natuurlijke manier verweven in het verhaal. Het is in de juiste proportie gegoten, en het wordt op de goede momenten aangestipt. Aan het einde van het verhaal bemerkt de lezer dat Keet enorm veel kracht uit haar geloof put: *"U bedoelt dat de Heere er wel voor zorgt, hè mam?" Ze leunt tegen mama aan en zucht diep. Het voelt alsof ze de hele dag een berg stenen aan een touw achter zich aan heeft gesleept. Alsof ze de hele dag alleen maar sloom kon lopen. De woorden die mama vertelde uit de Bijbel knippen zomaar dat touw door. De stenen blijven liggen en Keet kan weer huppelen. [Blz. 98]*

Al met al kennen wij dit boek een hoge waardering toe. Een heel sterk boek voor een beginnend schrijfster. We zijn dan ook benieuwd wat er nog meer van haar hand verschijnt en zullen in de toekomst haar schrijfsels zeker uit de boekenkast halen om het te lezen!

Kleine aap en de panda's

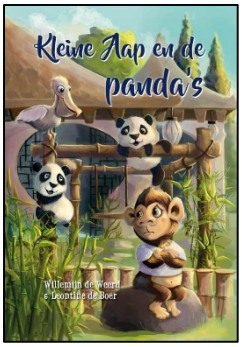

Auteur: Willemijn de Weerd
Illustrator: Leontine de Boer
Uitgever: Buddy Books, 2016

'Kleine Aap en de panda's' is een boek met prachtige illustraties, voor de leeftijd van 4-8 jaar. Het is geschreven rondom het thema vooroordelen. De schrijfster wil het jonge kind laten ontdekken dat aap gaat inzien dat iedereen een kans verdient. Ze schetst daarbij hele alledaagse situaties die goed te vertalen zijn naar het dagelijkse schoolleven.

Twee panda's komen in de dierentuin wonen. Het zijn vreemde dieren. Aap vindt het maar niets. *"Moet je zien! Wat een grote beesten, die eten vast al ons eten op."* Pelikaan is juist blij met hun komst. *"Ach, daar zijn ze," zegt Pelikaan vertederd. "Wat zijn ze schattig!"* In de dierentuin is het al vol genoeg en er is weinig ruimte voor nieuwe dieren. Toch is er een nieuw hok voor de panda's. De emoties van de dieren zijn goed af te lezen van het gezicht van de dieren en het jonge kind kan zich feilloos in ze verplaatsen. De dieren komen erachter dat panda's anders eten, ruiken, spelen en…? Het zijn vast geen aardige dieren. *"Gelukzoekers!" roept Aap.* De panda's krijgen een nieuw hok. Even later komt hij in de problemen en de panda's gaan hem helpen. Hij komt tot de ontdekking dat vooroordelen lang niet altijd kloppen. De dieren worden aan het einde van het boek goede vrienden van elkaar. *"Zullen we in de dierentuin gaan spelen?" vragen de panda's de volgende dag. "Ja!" roept Aap blij.*

Dit boek kan goed worden besproken met de kinderen. Er is veel te zien, te vertellen en de inhoud nodigt uit om er met elkaar over te praten. Hoe gedraagt het kind zich ten opzichte van een nieuw kind in de klas? Of als iemand in de groep zich anders gedraagt? Kinderen leren dat ze niet snel moeten oordelen. Het boek sluit nauw aan bij de leefwereld van het jonge kind en kan goed interactief worden voorgelezen. Het boek is gebaseerd op christelijke waarden en normen. Het kan daarom ook goed worden ingezet voor SOVA-lessen op christelijke basisscholen. Als je het actuele onderwerp 'vluchtelingen' ter sprake wilt brengen bij kinderen zou dit boek ook zeer geschikt zijn.

Al met al vinden wij het een ontzettend mooi boek voor jonge kinderen. De illustraties nodigen uit tot lezen én weerspiegelen de emoties van de dieren ontzettend goed. Daarnaast is het een fijn boek om voor te lezen aan kinderen, om vervolgens het gesprek met ze aan te gaan. Wat ons betreft is het de schrijfster ontzettend goed gelukt om de metafoor 'kinderen duidelijk maken dat vooroordelen lang niet altijd kloppen' duidelijk te schetsen. Een echte aanrader voor in de klas en thuis!

Levensgevaarlijk

Auteur: Eeuwoud Koolmees
Illustrator: André Kikkert
Uitgever: De Banier, 2015

Dit boek, wat bestemd is voor kinderen in de leeftijd vanaf 10 jaar, beschrijft een gedeelte uit het leven van een meisje, Sindhu genaamd, uit India. Zij woont samen met haar moeder, zusje en broertje. Haar vader is een aantal jaren geleden omgekomen tijdens een ongeval op de vuurwerkfabriek waar hij werkte. Het gezin is arm en moeder heeft veel moeite de eindjes aan elkaar te knopen. Opa helpt hen financieel. Sindhu bezoekt de plaatselijke school. Ze heeft grote plannen voor de toekomst. Ze leert graag en wil arts worden. Echter, kan haar opa hen niet langer financieel helpen omdat hij te oud is om te werken. Daarom besluit moeder dat Sindhu niet langer naar school kan. Zij zal moeten gaan werken in de plaatselijke vuurwerkfabriek om zo te kunnen zorgen dat er net voldoende inkomsten binnenkomen. Gezien haar toekomstdromen vindt Sindhu dit verschrikkelijk, maar toch schikt ze uiteindelijk in haar lot.

Vanaf hoofdstuk twee wordt beschreven hoe de eerste dagen verlopen in de fabriek. Het is gevaarlijk en vermoeiend werk: '*Ze bekijkt de kleverige smurrie aan haar vingers, de eindeloze berg lonten, de kleine halfdonkere kamer… Ze zucht. Met haar schone pink veegt ze een haarlok uit haar gezicht. Zo zal haar leven er dus de komende maanden- of jaren?- uitzien.*' De lezer krijgt een uitvoerige beschrijving van de werkzaamheden in de vuurwerkfabriek. Ook leren we de gemene baas van de fabriek en zijn zoon kennen, Sukarman en Balin.

Sindhu is Hindoestaans en in het dorp waar zij woont is ook een christelijke wijk. In het dorp gaat alles rustig zijn gang en ook de christenen kunnen in alle vrijheid hier wonen en hun geloof belijden. Sindhu leert een christelijk meisje kennen, Drisana. Zij is voor het leven verminkt door een ongeval in de vuurwerkfabriek. De twee meisjes worden vriendinnen en daardoor hoort Sindhu steeds meer over de God van de christenen.
Toch groeit het verzet tegen de christelijke bevolking. Een als er dan ook nog een zware explosie in de fabriek plaatsvindt waar de christenen de schuld van krijgen wordt het verhaal echt spannend. Zullen Drisana en haar moeder kunnen vluchten voor het opkomende geweld tegen de christenen en hoe kan Sindhu hen daarbij helpen?

Dit boek beschrijft duidelijk de opkomende anti-sympathieke gevoelens tegenover christenen in India, een land wat niet direct bekend staat als christen-onvriendelijk. Wat het interessant maakt is dat het verhaal niet is beschreven vanuit een christelijk personage. Vaak is dat namelijk wel het geval bij boeken over christenvervolging. Nee, wij volgen een meisje dat duidelijk niet christelijk is, maar in contact komt met christenen. Zij raken bevriend. Sindhu hoort om zich heen steeds meer geluiden dat de christenen niet deugen. Zij begrijpt dit niet. Drisana is haar vriendin en zij is niet gemeen of oneerlijk.

Wat ook sterk aan dit boek is, is dat de christelijke toon niet te nadrukkelijk aanwezig is. We lezen het verhaal namelijk vanuit Sindhu en zij weet uiteraard niets van het christendom af. Drisana komt met opmerkingen waar Sindhu niets van begrijpt, bijvoorbeeld als Sindhu aan haar vraagt hoe het gaat en of ze nog pijn heeft: '*Meestal wel. Maar gelukkig is er Iemand Die mij wil helpen.*' En later als Sindhu vraagt wie dat dan is: '*Inderdaad, mijn Vader. Zoals Hij voor mij kan zorgen, kan niemand het. Hij is 24 uur per dag mijn hulp en toeverlaat.*' Op deze manier denkt Sindhu na en komt steeds meer te weten over de God van Drisana. Een God Die echt van jou persoonlijk afweet en voor je zorgt. Niet zoals alle onpersoonlijke goden die het Hindoeïsme biedt.

Toch zijn er ook een aantal punten van kritiek te vermelden. Er wordt in het begin van het boek erg veel aandacht besteed aan het gegeven dat Sindhu haar school niet kan afmaken en dus haar dromen niet kan najagen. Toch wordt hier later in het boek niet meer op terug gegrepen. Het werd in het begin van het boek beschreven als een erg belangrijk onderdeel van het verhaal en het komt vreemd over dat er dan niets meer mee wordt gedaan.
Ook wordt er lang toegewerkt naar een climax, die vervolgens snel in een paar hoofdstukken wordt afgewerkt. Iedereen die slecht was wordt plotseling goed en allen die een hekel aan elkaar hadden worden plots de beste vrienden.

Toch is het een boek wat kinderen op eenvoudige wijze laat zien hoe zwaar christenen het kunnen hebben op plaatsen ver van hier en hoe je als christen anderen kunt laten zien, puur door je levenswandel, Wie Jezus is en ook Hij voor hen wil zijn.

Vechten tegen de golven

Auteur: Ineke Kraijo
Illustrator: Egbert Koopmans
Uitgever: Royal Jongbloed, 2016

Vechten tegen de golven is een jeugdboek waarin een verhaal wordt beschreven dat zich afspeelt in het Zuiderzeegebied. Dirk, de hoofdpersoon, is een slimme 11-jarige jongen. Hij woont samen met zijn vader, moeder, broertjes en zusje in een houten huisje op palen in Marken. Op dit eiland leven de meeste mensen van de visserij op de Zuiderzee. Het is dan ook heel normaal dat Dirk, zodra hij 12 jaar is, meegaat met zijn vader op de Botter, de MK18. Maar Dirk wil dat helemaal niet. Het liefst wil hij dokter worden en doorleren. Op school krijgt Dirk van de meester boekjes met medische informatie, die hij in zijn vrije tijd van a tot z doorleest. Maar… er is geen geld voor een opleiding om dokter te worden. En vader heeft zijn hulp op de Botter hard nodig. Moet Dirk nu voor altijd met zijn vader gaan vissen op de Zuiderzee? En dan steekt er een zware storm op in de nacht van 13 op 14 januari 1916… wat alles op z'n kop zet, letterlijk en figuurlijk.

Het boek leest gemakkelijk weg en is niet ingewikkeld. Er worden eenvoudige zinnen gebruikt, waardoor dit boek voor het gemiddelde kind makkelijk te lezen is.
Het boek hoort spannend en meeslepend te zijn. Maar in vergelijking met de andere boeken van Ineke Kraijo is dit een veel minder meeslepend verhaal dan we van haar gewend zijn. Dat is jammer.
Dat de spanning minder is dan verwacht kan te maken hebben met het feit dat de aanloop naar de eigenlijke ramp heel lang duurt. Eigenlijk net iets te lang. En als dan de watersnoodramp plaats vindt, daar waar het hoogtepunt van het verhaal aangebroken is, dan is het zo gebeurd. Ineens is het klaar. Dit had juist meer uitgebouwd kunnen worden. Sommige dingen in het verhaal lijken wat los van elkaar te staan. Er gebeurd heel veel in het verhaal. En is het niet een beetje vergezocht dat er twee levens gered worden door alleen informatie uit EHBO-boekjes? Zomaar een vraag die bij ons naar boven kwam.

Door de loop van het verhaal heen worden we wel nieuwsgierig gemaakt. Wie is die geheimzinnige langbroek en wat heeft Gekke Gerrit er mee te maken? *"Gekke Gerrit, met zijn veel te grote hoofd en rare dunne lijf, kraamt vaak onzin uit."* [p.36]. Die geheimzinnigheid en aparte gebeurtenissen zijn voor kinderen wel ontzettend spannend. Kinderen zullen dit boek wellicht in één adem uitlezen en met een diepe zucht dicht doen.

Het verhaal is historisch juist geschreven. Er moet wel een juist beeld geschetst worden van de leefwijze toen. Het verhaal speelt zich tenslotte 100 jaar geleden af, waardoor het leven toen heel anders was. Maar dat is zeker goed naar voren gekomen in dit boek. Na het lezen van dit boek kun je je voorstellen dat de mensen 100 jaar geleden een stuk armer waren. Als 12-jarige deed je als 'volwassene' al mee in het gezin, waarbij je vaak met vader mee de zee op ging. *"Herinnering. Vanaf maandag zal school alleen een herinnering zijn. Iets van vroeger; wat bij zijn jeugd hoorde. Vanaf maandag is hij een visser, zoals zijn vader, zoals zijn baps, zoals iedere Taanman."* [p.58]. Het was normaal dat vader en zoon (of zonen) zes dagen lang op zee bleven en in het weekend pas thuis kwamen. Ook zat je met alle kinderen van het dorp in één klas. De cultuur en de gewoontes van die tijd komen op een duidelijke manier naar voren en de dingen die te maken hebben met het christelijk geloof passen ook goed bij die tijd.

Wat betreft het taalgebruik in het boek worden er veel begrippen gebruikt die een gemiddelde lezer niet gelijk begrijpt. Het gaat om begrippen over de visserij en woorden die voor die tijd heel gebruikelijk waren. Wat dat betreft past dit ook echt bij de omgeving waar het verhaal zich afspeelt. Achterin het boek is een woordenlijst opgenomen die de betekenis geeft van deze onbekende woorden. Dat is

tegelijk ook een nadeel, want het tussentijds opzoeken van de woorden achterin kost tijd. Daarvoor moet je dan steeds het verhaal onderbreken, en dat is jammer.

Wat heel sterk is aan dit boek is het onderwerp. De watersnood van 1916 die misschien niet zo omvangrijk is als bijvoorbeeld de bekende watersnoodramp van 1953, wordt op deze manier wel dichter bij de kinderen gebracht. Voor kinderen uit de omgeving waarin dit verhaal zich afspeelt, zal het misschien wel herkenbaar zijn. Maar echt niet alle kinderen weten iets af van de Zuiderzeevloed in 1916. Het is leerzaam voor kinderen om op deze manier informatie te krijgen over een minder bekende ramp. Het is dan ook positief dat in dit kinderboek juist over deze watersnoodramp geschreven is.

Vechten tegen de golven is een passende titel voor dit boek. Dirk moet niet alleen letterlijk vechten tegen de golven als hij op een van de eerste keren dat hij met vader mee is op de MK18 bijna verdrinkt. Of wanneer het water in de nacht van 13 op 14 januari 1916 wel erg hoog komt. De titel betekent meer dan alleen de watersnoodramp. Dirk moet ook vechten tegen de figuurlijke golven in zijn leven. Hij vecht ook tegen zijn verkeerde gedachten over zijn vader. "*Stop met denken! Vader is niet dood, hij wordt niet begraven en er wordt geen kerk gebouwd op zijn grafsteen!*" [p.36]. Maar hij wil ook zo graag dokter worden. Als laatste vecht Dirk ook voor zijn toekomst: zal zijn droom ooit nog uitkomen?

Sanne@Sanne

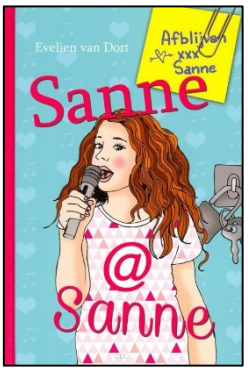

Auteur: Evelien van Dort
Illustrator: Sam Illustraties
Uitgever: Callenbach, 2015

Sanne@Sanne, een echt meidenboek. Het beschrijven van allemaal meidendingetjes maakt dit boek herkenbaar voor meisjes van een jaar of twaalf. Want zeg nou zelf, welk meisje herkent dit nou niet?! Het boek *Sanne@Sanne,* geschreven door Evelien van Dort, zit er vol mee. Maar of Sanne daar altijd even goed mee om kan gaan?

Sanne is een meisje van twaalf jaar en is dol op zingen. Als ze hoort dat het schoolkoor een nieuwe zangeres zoekt, waaronder een solist, weet ze het meteen. Dit is haar kans! Maar… Esther, haar vriendin, wil ook auditie doen. En Esther is zoveel beter dan Sanne, ze krijgt zelfs zanglessen. Sanne heeft het gevoel dat ze geen kans maakt. Esther wil koste wat het kost de solo en zet Sanne onder druk. Sanne gaat steeds meer twijfelen of ze wel echt die auditie moet doen. Als ze het doet wil Esther haar vriendin niet meer zijn. Maar is Esther dan wel een echte vriendin? "*Esther neemt het voor mij op. Esther is mijn vriendin. Ze wil niet dat ik met de auditie van het koor meedoe. Morgenmiddag na school is de auditie. Ik wil mijn vriendin niet verliezen." [Blz. 51]*
Gaat Sanne haar vriendschap op het spel zetten door toch die solo te doen? Ondertussen houdt Sanne een dagboek bij. Daarin schrijft ze alles op wat haar dwars zit. Over de problemen met haar vader, gebeurtenissen op school, haar vriendschap met Esther en over Lucas. Sanne is tot over haar oren verliefd op Lucas, maar ook hierin denkt ze dat ze geen enkele kans maakt. Dan ontmoet Sanne Laura. Laura is heel anders dan Esther. Is zij wel een echte vriendin?

Het boek *Sanne@Sanne* zit vol dagelijkse gebeurtenissen van een meisje van twaalf jaar. Als lezer voel je mee met de onzekerheid van een tienermeisje. Je beleeft door het lezen van dit boek het meidenvenijn waar veel meisjes van twaalf jaar mee te maken krijgen. Je voelt mee met de problemen rond de vader van Sanne en je herkent de verliefdheid van Sanne voor Lucas en de daarbij behorende onzekerheid. Hoe ga je als tienermeisje met deze onzekerheden om?

Een verhaal vol met meidenvenijn. Daar word je er als lezer niet altijd vrolijker van. Je rolt van de ene roddel in de andere. "*Komt Sanne nog?' Sanne herkent de stem van Liesbeth. 'Dat kind heeft altijd pech', zegt Esther. 'Best sneu.' 'Van mij mag ze wegblijven,' zegt Liesbeth. 'Of doe je aan het goede doel?' Sanne voelt haar knieën trillen. Wat een rotopmerking…" [Blz. 48]* In het boek staan behoorlijk veel gebeurtenissen beschreven die Sanne meemaakt. Haar vader die zonder werk zit, haar verstuikte enkel, een feestje van Esther waar ze niet heen kan gaan, de roddels van Esther over haar, en problemen met de familie van Esther. Daardoor wordt het boek wat onoverzichtelijk om te lezen en raak je al snel de draad kwijt. De verhaallijn is door de vele gebeurtenissen in het boek onduidelijk en zorgt voor verwarring bij de lezer.

Sanne@Sanne is genomineerd voor de christelijke kinderboekenprijs *Het Hoogste Woord.* Helaas konden wij als jury het christelijke element niet terugvinden in het verhaal. Is Sanne christelijk opgegroeid of speelt het geloof geen rol? Gaat Sanne naar een christelijke school? Gaat Sanne iedere zondag naar de kerk? Dit zijn vragen die bij ons achterbleven na het lezen van dit boek. In dit boek is voor ons niet duidelijk naar voren gekomen of dit een christelijk boek is. Dat is best jammer, omdat het boek wel genomineerd is voor een christelijke kinderboekenprijs.

De verhaallijn van *Sanne@Sanne* wordt afgewisseld door dagboekstukjes die Sanne schrijft. Dit is erg afwisselend en door deze dagboekstukjes kom je veel te weten over de gevoelens en de gedachten van de hoofdpersoon. Hierdoor kom je ook veel chaos en onbegrip in haar hoofd tegen. "*Het is een mierenhoop in mijn hoofd.*" *[Blz. 37]* De dagboekstukjes passen bij de rest van het verhaal en zijn goed verweven door het verhaal heen. Ze geven een extra element aan het verhaal, waardoor het boek aansprekender wordt om te lezen.

Concluderend bestempelt de schaduwjury *Sanne@Sanne* als 'een aansprekend boek voor meisjes van een jaar of twaalf vol met meidenvenijn.' De gebeurtenissen die Sanne meemaakt en haar onzekerheid zijn levensecht beschreven. Door de afwisseling tussen het echte verhaal en de dagboekstukjes kom je als lezer nog meer te weten over de hoofdpersoon en krijgt het boek een extra, waardevol element.